

Pitkäperjantai

Toinen tutkistelu

Evankeliumi, Luuk. 23: 39 - 43

” **Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen ottamaan voiman, ja rikkauten, ja viisauden, ja kunnian, ja kiitoksen, ja siunauksen.**” Ilm. 5: 12. Näin pyhittävät maailman Vapahtajan kuoleman ne monet tuhannet ja taas tuhannet, jotka seisovat Jumalan istuimen edessä.

Jos on, niin kuin Jeesus sanoo, taivaassa ilo jokaisesta syntisestä, joka tekee parannuksen; eikö sitten tämä päivä, jona kiitosvirret kajaavat sen ristiinnaulitun kunniaksi niin monessa majassa, huoneessa ja temppelessä, niin monessa kansassa ja kielessä, eikö se mahda olla erinomainen ilojuhla Jumalan pyhille enkeleille ja täydellisesti vanhurskaille hengille?

Todellakin meidän jumalallisen Lunastajamme kuolemapäivä, se ensimmäinen suuri pitkäperjantai, jona Jeesuksen veri vuodatettiin meidän syntiemme anteeksiantamiseksi, vaikutti jo silloin tämän taivaallisen riemun niissä täydellisissä hengissä, jotka veisasivat siitä iloisia kiitosvirsiä.

Jopa sillä tuskien hetkellä elämänsä lopulla oli Vapahtajallamme ja Hänen kanssaan kaikilla pyhillä autuas ilo nähdä yksi syntinen, joka teki parannuksen. Jo silloin meidän kaikkietävä Herramme näki ne autuaat hedelmät kuolemastansa ristin päällä: ei ainoastaan tulevassa pitkässä ajassa, vaan jo viimeisillä kärsimisensäkin hetkillä Hän näki esimerkistä tämän todistuksensa täytetyn: **Koska minut maasta korotetaan, niin minä vedän kaikki syntiset tyköni.**

Nyt kun Hänen kivuissa ja tuskassa palava rakkautensa, Hänen huokauksensa ja esirukouksensa, ei voinut liikuttaa Hänen vihollistensa sydäntä, niin nautti Hänen sielunsa kuitenkin sitä taivaallista virvoitusta, että toinen pahantekijöistä, jotka olivat Hänen kanssaan ristiinnaulitut, malttoi mielensä, teki parannuksen, kääntyi Vapahtajan tykö ja tuli Hänen armoittamukseen.

Tämä meillekin aivan yhtä lohdullinen tapaus on oleva tänä päivänä se aihe, johon me tahdomme pysähtyä sekä sydämellä ja ajatuksilla sen parissa askaroida. O! jospa tämän syntisen armoittaminen kehottaisi meitä kaikkia samalla tavalla käymään ” **uskalluksella armoistuimen tykö, että me**

laupiuden saisimme ja löytäisimme silloin armon, kuin me apua tarvitsemme.” Hebr. 4: 16; niin että me kaikki syntisinä tekisimme parannuksen ja lisäisimme taivaan iloa tänä päivänä ja saisimme kerran Jumalan istuimen edessä yhdistää oman kiitosvirtemme monien tuhansien autuaiden henkien kanssa ylistämään Karitsaa, joka on teurastettu, ja on ostanut meidät kaikista sukukunnista maan päällä; Herraa, joka on meidän sielumme itselleen lunastanut; ystävää, joka on meitä rakastanut ja pessyt meidät synneistä omalla verellään.

Evankeliumissa kerrotaan toisesta pahantekijöistä, jotka oli ripustettu ristille: ” **Ja sanoi Jeesukselle: Herra muista minua, kuin tulet valtakuntaas. Niin Jesus sanoi hänelle: totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.**” Luuk. 23: 42 - 43. Näiden sanojen johdosta me tahdomme nyt tutkistella:

Ristiinnaulitun Vapahtajamme viimeistä hyvää työtä: ryövärin armoittamista ristillä.

Ryövärin ottaminen armoon ristillä on tapaus, jota usein on selitetty, ja jota kaikki ovat monesti tutkistelleet mutta, jota ei koskaan kyllin usein voida selittää tai tutkia. Se pitää sisällään suurimman esimerkin Jeesuksen voimasta ja rakkaudesta ja voimallisimman todistuksen siitä, mitä usko Hänen päällensä saa aikaan. Eivät kaikki ne sokeat, ontuvat, pitaaliset ja sairaat, jotka Jeesus paransi, eivät kuolleetkaan, jotka Hän herätti, todista niin väkevästi uskon voimasta kuin tämä esimerkki ryöväristä, joka yhdestä uskon sanasta sai vakuutuksen autuudestansa Jeesuksen suusta.

Jo paljon ennen oli Jeesuksesta sanottu: ” **Hän on pahantekijäin sekaan luettu.**” Tämä myös usein täyttyi Hänen eläessään, mutta erityisesti tässä.

Kaksi pahantekijää, joitten keskellä Hän riippui, heidän vertaisenaan, ristiinnaulittiin yhdessä Hänen kanssaan. He molemmat olivat yhtä onnettomia, epäilemättä myös yhtä syyllisiä, mutta mielentilan suhteen lopulta aivan erilaiset.

Meidän ristiinnaulittu Vapahtajamme kärsi mitä julminta häväistystä ja hirmuisinta vaivaa sillä hetkellä, jona Hänen haavainsa muoto ja kuolemansa kilvoitus piti liikuttaman kovimmankin sydämen. Toinen noista ristiinnaulituistakin hyvin ansaitsemansa kuoleman vaivoissa ja juuri liki sitä silmänräpäystä, jona hänet piti asetettaman sen iankaikkisen tuomarin eteen, puhkui vielä pilkkaa Jeesusta vastaan.

Jos tämä oli kauheaa, niin se oli ihmeellistä, että toinen ryöväri rupesi varoittamaan paatunutta kumppaniaan, puolusti Jeesuksen viattomuutta, ja kääntyi lujalla uskolla Jeesuksen aivan kuin oman Herransa puoleen. Hän puhui sydämen sisällisestä tuntemisesta Jeesuksen puolesta ja sanoi

kumppanilleen: ”Pelkäätkö sinäkin yhtä vähän Jumalaa kuin nämä muut ja nyt juuri ollessasi aivan liki kuolemaa? Me kyllä olemme sen hyvin ansainneet, mitä me kärsimme; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt”. Ja niin hän kääntyi Jeesukseen päin niin paljon kuin hän ristissään voi ja sanoi: ”Ah Herra! muista minua, kun tulet valtakuntaasi”. Niin Jeesus vastasi hänelle: ”Totisesti sinun pitää vielä tänä päivänä oleman minun kanssani paratiisissa, minun valtakunnassani”.

Nämä meidän kuolevan Vapahtajamme sanat olivat tälle pehmitetylle ja uskovalle syntiselle voide hänen haavoitetulle sydämellensä, lohdutus tuossa lohduttamattomimmassa tilassa koko hänen elinaikanaan, vakuutus autuudesta muutaman katkeran hetken perästä, jotka hänellä olivat kärsittäväinä täällä maan päällä.

Tämä ylen merkillinen tapaus meidän Vapahtajamme kärsimisen viimeisillä hetkillä on meille, rakkaat ystäväni, kehoitus meidänkin hengellemme ja todistus siitä, **että Vapahtajallamme on voima antaa synnit anteeksi ja tehdä suurimpiakin syntisiä autuaaksi.**

Tässä me näemme, ettei ole yhtäkään rikosta, jota ihminen ei voi saada anteeksi, kunhan hän tahtoo anteeksiannon vastaanottaa; ettei Jumalan armahtaminen ole määrätty ainoastaan tietyille ihmisille tai tiettyihin aikoihin, vaan ulottuu kaikkiin, vieläpä ilkeimpiinkin ihmisiin, ja hamaan heidän viimeiseen silmänräpäykseensä asti.

Ja vaikka kuinka paljon ihmisen turmeltu sydän taitaisi tätä totuutta väärinkäyttää, niin se seisoo kuitenkin lujana totuutena. Kaikki, aivan kaikki, jotka uskovat Jeesuksen päälle, olkootpa keitä hyvänsä, saavat iankaikkisen elämän, eikä kukaan heistä ole hukkuva.

Kaikki profeetat todistavat Jeesuksesta, että Hänen nimeensä pitää kaikkien, jotka Häneen uskovat, saaman syntinsä anteeksi. Kaikki synnit ovat anteeksiannettavia, paitsi yhtä ainoaa, nimittäin sitä, joka sulkee sydämen parannukselta ja uskolta.

Sitä, mitä tämä tapaus osoittaa, ei pidä peitettämän, vaan se pitää julkisesti julistettaman. Se on todellakin mahdollista, että julkisyntinenkin, ja sekin ihminen, joka rikoksistaan on henkipatto ja ansainnut kuoleman, voi vielä elämänsä lopulla palata takaisin ja lähteä maailmasta vakuuttuneena autuudestaan.

Sen, mitä Jeesus kerran teki, Hän voi aina tehdä. Hän pysyy aina Jeesuksena. Hänen laupeutensa on rajaton. Sitä aikaa ei ole, vaikka käsillä olisi viimeinen elämän ehto, jona Jeesuksen armahtavainen rakkaus lakkaisi; sitä ihmistä ei ole, joka ei taitaisi saada syntejensä anteeksi. Niin kauan kuin ihminen vielä voi sydäimestä etsiä armoa ja panna uskalluksen Jeesukseen, niin kauan hänellä on tämä Jeesus, tämä armahtaja. Hänen sydämellinen katumuksensa, totinen uskalluksensa Jeesukseen, vakaa uskonsa, ovat epäilemätön todistus

siitä, että hän voi saada syntinsä anteeksi ja että Jeesus tahtoo mielellään tehdä hänet autuaaksi.

Voi sitä ihmistä, joka tahtois rohjeta panna rajat Jeesuksen äärettömän armon eteen! Mutta monin kerroin enemmän voi sitä ihmistä, joka ei anna tämän Jumalan pitkämielisyyden vetää itseänsä parannukseen ja joka lihallisessa suruttomuudessa tahtois pysyä synnin palveluksessa ja viivyttää parannuksensa elämänsä viimeiseen hetkeen asti! O! kuinka surkeasti petetyksi voikaan sellainen viheliäinen ihminen lopulta tulla. ”... **tänäpäna, jos te kuulette hänen äänensä, niin älkää paaduttako teidän sydämiänne.**” Hebr. 4: 7.

Jos et sä kiiruust' tahdo tull' ,
Niin armonaika loppuu sult' ,
Kosk' taivaan ovi suljetaan.
Tul' nyt nyt, Jesu, kohdastaan.

Me näemme edelleen tästä lupauksesta, **kuinka me voimme saada Jeesukselta avun.** Te, jotka ajattelette ja sanotte, että ainostaan hyvä ja siveä ihminen voi toivoa apua Jeesukselta ja että Jeesuksen käskyjen täyttämisen pitää ensin käydä edellä, ennen kuin rohjetaan luottaa Jeesukseen niin kuin Vapahtajaan, o! katselkaa tätä esimerkkiä. Tässä on pahantekijä, joka ansionsa mukaan kärsii ristin kuoleman; tässä on ihminen, joka ei ollut totellut Jeesusta, ei mitään tehnyt Jeesusentähden, ei myöskään enää koko lyhyenä elinaikanansa voinut tehdä mitään Jeesukselle; ja kuitenkin hän sai kuulla nämä sanat: ” **Tänäpäna pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.**” Luuk. 23: 43. Mikä nyt oli se, joka tuotti hänelle niin verrattoman lohdutuksen? Hän sanoi: ”Minä kärsin töitteni ansion mukaan” ja edelleen: ”Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaasi!” Molemmissa näissä lauseissa hän oli täysin tosissaan ja hän puhui ne sisällisestä sydämen tuntemisesta. Hän tunnusti syntinsä ja katui niitä; todisti selkeästi ansainneensa tuon hirmuisen kuoleman ristin päällä; hän sai uskalluksen Jeesukseen ja vastoin kaikkea ulkonaista muotoa uskoi, että Jeesus on se, joka varmasti voisi auttaa häntä. Katumus ja usko oli niin ollen se, joka hänet auttoi autuuteen. Ja todellakin, mitä lähemmin me katselemme tämän miehen uskoa, sitä käsittämättömämmältä näyttää se, että moni ihminen voi niin keveästi verrata itsensä häneen. Mikä lohdutus meillä siitä mahtaisi olla, jos me tietäisimme olevamme tämän ryövärin vertaisen synnin velassa, mutta meillä ei olisi hänen uskoansa?

Katsokaa, mikä uskon voima näkyy hänen rukouksissaan: ” **Herra, muista minua, kun tulet valtakuntaas.**” Hän kutsuu Herraksi tuota keskimmaisellä ristillä riippuvaa, joka oli kaikkein törkeimmän pahantekijän vertaiseksi

arvattu, ja joka riippui siellä aivan kuin pahin ihmisten seassa. Hän rukoili sitä, josta muut käänsivät kasvonsa pois; hän odotti apua ristiinnaulitulta, joka itse oli kaikkein avuttomin, kaikkien hylkäämä. Hän puhuu sen valtakunnasta, jolla ei nyt ollut mitään suurta, ei mitään kuninkaallista, ja jonka kuninkaallisesta korkeudesta ei ollut muuta merkkiä jälellä, kuin se häpäisevä päällekirjoitus ristipuussa. Hän, joka itse oli liki kuolemaa, toivoi kuolevalta Jeesukselta saavansa paremman elämän ja osan näkymättömässä hengellisessä valtakunnassa, johon Jeesuksen omilla opetuslapsilla ei vielä paljon halua ollut. — Katso, se oli uskoa! Todellakin, joka näin katuu syntejään ja näin uskaa, se tulee autuaaksi.

Ja kolmanneksi tämä esimerkki osoittaa, **kuinka Vapahtajamme auttaa, kuinka täydellisesti Hän siunaa ja kuinka äärettömän paljon enemmän Hän tekee kuin ihminen voi pyytääkään.**

Jeesus näki tämän rukoilevan syntisen koko mielenlaadun ja iloitsi, että Hän saattoi vielä viimeisissä elämänsä silmänräpäyksissä toimittaa sen työn, jota varten Hän oli tullut maailmaan, nimittäin etsimään ja autuaaksitekemään sitä, mikä kadonnut oli. Hän ei ensinkään soimannut tätä syntistä, ei vähintäkään viivyttelyt, vaan riensi rauhoittamaan hänen hätääntynyttä sydäntään sanoen: ” **Totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.**”, se on, iankaikkisen ilon ja autuuden maassa.

Kuka taitaa käsittää tai lausua julki kaikkea sitä lohdutusta, joka löytyy niistä sanoista? Jeesus teki tässä enemmän kuin tuo viheliäinen ihminen saattoi ajatella tai toivoa. Hänhän sanoi: ” **Herra, muista minua**”; hän pyysi vain, että Jeesus muistaisi ja panisi mieleensä, että tämä Hänen vieressään riippuva oli pyytänyt Häneltä jotakin. Kaiken muun hän jätti tehtäväksi Jeesuksen sydämelle, ja Jeesus lupasi viedä hänet paratiisiin.

Tämä mies ei rohjennut pyytää osaa Jeesuksen valtakunnan kunniaassa, mutta Jeesus vakuutti hänelle, että hän oli pääsevä nauttimaan Hänen autuuttaan. Tämä katuva ryöväri toivotti, ettei Jeesus häntä unohtaisi, kun Hän tulisi astumaan valtakuntaansa sisälle, ja oli tuleva tuomariksi; mutta Jeesus lupaa hänelle vielä samana päivänä autuuden nautinnon. Päivä oli jo nyt yli puolen välin kulunut, ja kuitenkin hänen piti ennen iltaa saaman tämän onnen: vielä **tänä päivänä** pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa. Ja kukistaakseen täydellisesti kaiken epäilyksen, vahvasti Jeesus sanansa valalla: ” **Totisesti sanon minä sinulle: tänäpäpä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.**”, toisin sanoen autuas.

Pysähtykäämme tässä katselemaan sitä Jeesuksen rakkautta, joka nähdään tämän syntisen armoittamisessa. Niin pysyvästi, sydämellisesti ja uskollisesti Jeesus rakastaa niitä syntisiä, jotka etsivät Hänen tykönsä pelastusta ja apua. Se, mikä oli Hänen ensimmäinen ajatuksensa ja paras työnsä täällä maan

Pitkäperjantai (Toinen tutkistelu)

päällä, se myös oli Hänen viimeinen ajatuksensa, tuo sama vielä ristinkin päällä Hänen viimeinen ilonsa, nimittäin, **tehdä syntinen autuaaksi**.

Niin hyvin häpeässä kuin kunniassa, niin pahoina kuin hyvinäkin päivinä, niin kuolemassa kuin elämässäkin, on Hän syntisten ystävä, joka lohduttaa surevia, rohkaisee heikkoja, armoittaa katuvia ja tekee autuaaksi kuolevaisia.

Jeesus Kristus eilen ja tänä päivänä, kaikkien syntisten uskallus; niitten, jotka hamasta ensimmäisestä syntisestä asti maailmassa ovat eläneet; niitten, jotka nyt elävät; niitten, jotka tästä lähtien tulevat elämään; ja Hän myös iankaikkisesti koko iankaikkisuudessa. Ei yksikään, joka uskoen kääntyy Hänen tykönsä, vaikka hänen rikoksensa olisivat kuinkakin suuret, kuinka hirmuiset, kuinka anteeksiantamattomat, ei yksikään joudu Hänen hylkäämökseen. Sen, mitä Hän sanoi siellä ristin päällä ryövärille, Hän sanoo vielä joka päivä jokaiselle sielulle, joka Hänen tykönsä etsii armoa.

Myös sinulle, sinä murheellinen ja hätääntynyt syntinen, kun kerran lähestyt viimeistä hetkeäsi ja kukaties kärsit yhtä paljon tai vielä enemmän kipua ruumiissasi ja sielussasi kuin tämä ryöväri, jos sinä samoin kuin hän viimeisessä kuoleman kilvoituksessa rukoilet: ” **Herra, muista minua!**”, on Jeesus sanova sinunkin sielullesi: ” **Tänäpäni pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.**” Aamen.